

БРАТЯ ГРИМ

МАРУЛКА

Превод от немски: Ели Буздрева, 1998

chitanka.info

Живели някога един мъж и една жена. Те дълго време искали да си имат дете, ала напразно. Накрая у жената се появила надеждата, че добрият Дядо Господ ще изпълни желанието им. В задната страна на къщата имали малко прозорче. От него се виждала прекрасна градина, изпъстрена с най-хубави цветя, билки и зеленчуци. Но тя била обградена с висок зид и никой не смеел да влезе вътре, защото била владение на една магьосница с голяма власт. Всички се бояли от нея.

Един ден, като стояла на прозореца и гледала към градината, жената съзряла една леха, засадена с чудни марули. Те били толкова свежи и сочни, че тя пламнала от желание да ги опита. Желанието ѝ всеки ден все повече растяло, но като знаела, че никога няма да може да хапне дори листенце от тях, жената започнала да слабее, пребледняла и изглеждала много зле. Мъжът ѝ се уплашил и я попитал:

— Какво ти има, мила жено?

— Ох — отвърнала тя, — ако не хапна от марулите, които растат в градината зад къщата ни, ще умра.

Мъжът, който много я обичал, си помислил: „Как да я оставя да умре? Ще отида да откъсна от марулите, пък да става каквото ще!“

Привечер той се прехвърлил през зида, вмъкнал се в градината на магьосницата, накъсал набързо няколко марули и ги занесъл на жена си. Тя веднага си направила от тях салата и я изяла лакомо. Но марулите така ѝ се усладили, че на другия ден жената изпитала трижди по-силно желание. За да я успокои, мъжът ѝ трябвало още веднъж да прескочи в градината. И така, като се свечерило, той пак се покатерил през зида, но като го прескочил и стъпил на земята, ужасно се изплашил, защото видял пред себе си магьосницата.

— Как смееш да прескачаш зида на градината ми и да крадеш от марулите като някой разбойник? — рекла тя и гневно го изгледала. — Скъпо ще ми платиш за това!

— Ах — отвърнал той, — бъдете милостива! Нуждата ме принуди да го сторя. Жена ми видяла марулите ви от прозореца и изпитала толкова силно желание да ги опита, че ще умре, ако не ѝ дам да хапне от тях.

Тези думи поуталожили гнева на магьосницата и тя рекла:

— Щом е така, ще ти позволя да си откъснеш от марулите колкото искаш, само че при едно условие: трябва да ми дадеш детето,

което жена ти ще роди. То ще живее добре при мен и аз ще се грижа за него като майка.

В страха си мъжът обещал всичко и когато жена му родила, в същия миг магьосницата се явила, кръстила детето Марулка и го отнесла със себе си.

Пораснала Марулка и станала най-хубавото дете под слънцето. Като навършила дванадесет години, магьосницата я затворила в една кула наскре гората. Кулата немала нито стълба, нито пък врата, само най-горе имало едно малко прозорче. Когато магьосницата искала да влезе вътре, тя заставала долу и викала:

— Марулке мила, я спусни свилениите си коси!

Марулка имала прекрасни дълги коси, също като от коприна. Щом чуела гласа на магьосницата, тя разплитала плитките си, увивала ги около една кука на прозореца, а после косите падали двадесет лакти надолу и магьосницата се изкачвала по тях.

Минали няколко години и се случило така, че царският син дошъл с коня си в гората и минал покрай кулата. Чул песен, която била толкова дивна, че се спрял и се заслушал, омаян. Това бил сладкият глас на Марулка. С песен тя убивала самотата си. Царският син поискал да се качи при нея и потърсил вратата на кулата, но никъде не я открил.

Обърнал коня и се върнал у дома, но песента така пленила сърцето му, че той всеки ден отивал в гората, за да я слуша.

Веднъж, както стоял под едно дърво, той видял да се приближава магьосницата и я чул да вика:

— *Марулке мила, я спусни свилениите си коси!*

Тогава Марулка спуснала плитките си, а магьосницата се качила при нея.

„Щом това е стълбата, по която можеш да се качиш горе, то и аз искам поне веднъж да опитам късмета си“ — рекъл си царският син.

На следващия ден, като почнало да се здрачава, той отишъл до кулата и извикал:

— Марулке мила, я спусни свилениите си коси!

И на мига косите се спуснали надолу и царският син се покачил по тях.

Най-напред Марулка страшно се изплашила, като видяла, че при нея влиза мъж, какъвто очите ѝ не били виждали дотогава. Ала царският син я заговорил мило и дружелюбно, казал ѝ, че нейната песен пленила сърцето му, че откакто я чул, нямал вече мира и трябвало непременно да я види. Забравила Марулка за страха и когато той я попитал дали иска да го вземе за съпруг, а тя видяла, че е млад и хубав, си помислила: „Той ще ме обича повече от старата магьосница.“

Съгласила се, сложила ръката си в неговата ръка и рекла:

— Много ми се иска да дойда с теб, но не зная как да сляза. Донесай ми всеки път, като идваш, по една гранка свила. От нея ще изплета стълба, а когато тя бъде готова, ще сляза долу и ти ще ме вземеш на коня си.

Уговорили се той да идва вечер при нея, защото през деня идвала магьосницата.

А магьосницата не забелязала нищо, докато един ден Марулка сама подхванала и рекла:

— Каж ми, кръстнице, защо теб те изтеглям толкова трудно горе, а царският син за един миг се качва при мен?

— Ах ти, безбожнице! — извикала магьосницата. — Какво доживях да чуя от теб. Мислех си, че съм те отделила от целия свят, а ти си ме лъгала!

В гнева си тя уловила прекрасните коси на Марулка, увила ги няколко пъти около лявата си ръка, грабнала една ножица с дясната и кръц-кръц — отрязала хубавите плитки и те паднали след миг на земята. Магьосницата била толкова коравосърдечна, че завела клетото момиче в един пущинак, където то трябвало да живее в голяма мизерия и нищета.

Ала в същия ден, в който отвела Марулка, магьосницата вързала отрязаните плитки горе на куката на прозореца и когато царският син дошъл и извикал:

— *Марулке мила,
я спусни свилените си коси!*

Тя спуснала косите надолу. Царският син се покачил по тях, но горе не намерил своята обична Марулка, а магьосницата, която го гледала със зъл и отровен поглед.

— Аха — викнала тя присмехулно, — дошъл си да си вземеш любимата жена, но хубавата птичка я няма вече да пее в гнездото. Котката я взе, а на теб тя ще ти издере очите! Марулка е изгубена за теб и ти няма да я видиш никога.

От мъка царският син изгубил разум и в отчаянието си скочил от кулата. Не се простил с живота си, но тръните, сред които паднал, изболи очите му. Залутал се той сляп из гората, не ядял нищо друго, освен корени и горски плодове и непрекъснато плачел и скърбял за загубата на любимата жена. Така се скитал той няколко години нещастен и накрая попаднал в пущинака, където мизерно и окаяно живеела Марулка с близнаците, които била родила — момиче и момче. Дочул царският син някакъв глас и той му се сторил познат. Тръгнал в тази посока и като приближил, Марулка го познала, хвърлила се на врата му и заплакала. Две сълзи от нейните намокрили очите му и те отново се прояснили и той прогледнал. Завел я в царството си, където ги посрещнали с радост, и те живели още дълги години доволни и честити.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.